

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D. a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **Ing. J. K.**, v řízení zastoupeného JUDr. Karlem Bockem, advokátem se sídlem Frýdek-Místek, Na Poříčí 1199, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava, 28. října 117, za účasti osob zúčastněných na řízení **I) FRYGESTA, a.s.** se sídlem Frýdek-Místek, 1. máje 741, v řízení zastoupené Mgr. Jiřím Kabudou, advokátem se sídlem tamtéž, a **II) S. H.**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.7.2012 č.j. MSK 102909/2012, ve věci určení přístupnosti účelové komunikace,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 31.7.2012 č.j. MSK 102909/2012 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8.876,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Karla Bocka, advokáta se sídlem Frýdek-Místek, Na Poříčí 1199.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Baška ze dne 26.4.2012 č.j. 1711/2010/Fol/PK-01, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí o existenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích parc. č. X v k.ú. Baška, parc. č. X v k.ú. Staré Město u Frýdku-Místku a parc. č. X v k.ú. Staré Město u Frýdku-Místku.

Namítá, že:

- 1) přes uvedené pozemky procházela odjakživa polní cesta;
- 2) uvedená polní cesta je zanesena v územním plánu, na mapách ze 60. let, v geometrickém plánu z r. 1972, v mapě bývalého pozemkového katastru, je konstatována jako příjezdová cesta v územním rozhodnutí z r. 1999 pro zahradní chatku č.p. 202, která je trvale obývaná invalidou;
- 3) žalobce cestu užívá již desítky let;
- 4) žalobce byl ve Starém Městě v letech 1991-1995 starostou, kdy z titulu této funkce prohlašuje, že na předmětném místě byla a je veřejně přístupná účelová komunikace;
- 5) v letech 2000-2002 probíhala příprava a schvalování Územního plánu obce Staré Město, kdy samo zastupitelstvo této obce právě v územním plánu deklarovalo, že na předmětném místě se nachází veřejně přístupná účelová komunikace.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Uvádí, že cesta vedla vždy do pole, proto ji nemohla užívat „široká veřejnost“. Vlastník pole osetého obilí či kukuřicí jistě neměl zájem na tom, aby mu chodila tato široká veřejnost po poli, to platí i pro pozdější socialistickou organizaci, která v lokalitě těžila jíl. V místě je cesta i komunikační potřeba, ovšem toliko ve vztahu k omezenému okruhu osob, nikoli ve vztahu k široké veřejnosti. Vlastník cesty tak nikdy neměl a nemá důvod „darovat“ tuto cestu k užívání široké veřejnosti.

Osoba zúčastněná na řízení I) (vlastník komunikace) uvedla, že v místě jistě je účelová komunikace, byla však vybudována jen za účelem spojení areálu této osoby se státní silnicí. Pokud kdo komunikaci užívá, má s vlastníkem uzavřenu smlouvu o věcném břemeni cesty. Jedná se tedy o soukromou komunikaci, která je i takto viditelně označena. Vlastník chaty č.p. 202 měl v době výstavby výslovný souhlas vlastníka pozemku k užívání cesty po dobu 1 roku a právě z tohoto titulu se údaj o přístupu objevil v územním rozhodnutí. Vzhledem k existenci věcných břemen není

v silách osoby zúčastněné na řízení I) zcela zabránit pohybu osob z věcných břemen neoprávněných po předmětné cestě, k takovému pohybu však vlastník cesty nedal nikdy souhlas.

Osoba zúčastněná na řízení II) uvedla, že předmětnou cestu potřebuje pro přístup ke své nemovitosti – chatě č.p. 202. Má za to, že vlastník pozemku ho chce poškodit jen proto, že se své nemovitosti nechce vzdát. Uvádí, že v místě byla cesta vždy, osoba zúčastněná na řízení II) po ní sama chodila jako rybář k přehradě.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předem je však nutno uvést, že zcela nedůvodné jsou žalobní body 1) – 4).

K žalobním bodům 1) – 3) je třeba předeslat, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezpochybňuje existenci komunikace v předmětném místě, ani skutečnost, že se jedná o komunikaci účelovou. Závěry napadeného rozhodnutí spočívají v tom, že se jedná o účelovou komunikaci, která není veřejně přístupná, když nikdy nedošlo (nebo alespoň nebylo v řízení prokázáno) její darování obecnému užívání. Skutečnost, že je v předmětném místě cesta a je zanesena v mapách historickým i současných, ani skutečnost, že žalobce po cestě fakticky chodí a jezdí, nemůže na uvedeném závěru o absenci darování k všeobecnému užívání ničeho změnit.

Prohlašuje-li pak žalobce žalobním bodem 4) v r. 2012 cokoli z funkce vykonávané v letech 1991-1995, je již z časového hlediska evidentní, že v r. 2012 již starostou nebyl, proto v tu chvíli již nemohl jménem obce žádná prohlášení činit.

Důvodným je však žalobní bod 5).

K němu krajský soud z obsahu správních spisů zjistil, že pozemek parc. č. X vznikl oddělením z pozemku parc. č. X3 tak, že kupní smlouvou ze dne 19.3.2009 (vklad do katastru nastal s účinky k 23.3.2009) prodal vlastník pozemku parc. č. X – Obec Staré Město část tohoto pozemku označovanou nově jako parc. č. X osobě zúčastněné na řízení I). V letech 2000-2002 byla vlastníkem pozemku označovaného dnes parc. č. X Obec Staré Město, když tento pozemek nabyla jako tzv. historický majetek podle zák. č. 172/1991 Sb.

Právě ve vztahu k rokům 2000-2002, kdy vlastníkem tohoto pozemku byla Obec Staré Město, žalobce po celou dobu řízení tvrdí, že v této době při přípravě a schvalování územního plánu deklarovalo Zastupitelstvo obce Staré Město, že v místě se nachází veřejně přístupná účelová komunikace, jak má být dle žalobcových tvrzení obsahem konceptu územního plánu z r. 2000 a schváleného územního plánu z r. 2002 jakožto deklarace stávajícího (výchozího) stavu.

K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že právní skutečností, která má za následek vznik či autoritativní potvrzení existence účelové komunikace, není územní plán, jehož funkcí není přímo upravovat užívání pozemků,

natož dokonce zakládat vlastnická či užívací práva (odkázal se přitom na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.6.2011 sp. zn. 22 Cdo 3158/2009, www.nsoud.cz).

S tímto závěrem žalovaného lze souhlasit, ovšem toliko v rovině obecné.

Územní plán jako podzákoný nástroj také nemůže upravovat a řešit otázky, které jsou výhradně řešeny zákonem – zde otázku, zda v místě účelová komunikace existuje či nikoli. Vlastnost komunikace spočívající v tom, že se jedná o komunikaci účelovou, totiž vzniká přímo ze zákona tím, že komunikace naplní kritéria zákonem stanovená (tento závěr je právě nosným důvodem žalovaným odkazovaného rozsudku Nejvyššího soudu).

V posuzovaném případě však není sporu o tom, že v místě se účelová komunikace nachází, spor spočívá v tom, zda kdy došlo k darování této komunikace obecnému užívání. Aplikace závěrů žalovaným odkazovaného rozsudku Nejvyššího soudu na nyní posuzovanou věc je proto nepřipadná.

Krajský soud dále zdůrazňuje, že územní plán je nástrojem územního plánování svěřeným obci. Územním plánem tak může svou vůli (zejm. jak v budoucnu využít pozemky v obci) vyjádřit jen obec, přičemž tato její vůle nemůže jistě bez dalšího deklarovat právní vztahy k pozemkům, které se sice v obci nacházejí, ale náleží jiným vlastníkům (byť i jednotlivcům z občanů obce).

Uvedené závěry však nelze beze zbytku vztahovat i k pozemkům ve vlastnictví téže obce, která o konceptu územního plánu či o schválení územního plánu rozhoduje. Schvalování konceptu územního plánu i územního plánu samotného totiž náleží zastupitelstvu obce, které je současně nejvyšším orgánem obce ve věcech majetkových.

Pokud tedy zastupitelstvo obce ve vztahu k majetku ve vlastnictví obce – byť v územním plánu – veřejně deklaruje, že se jedná o majetek darovaný obecnému užívání, potvrzuje tím m.j., že k darování tohoto majetku obecnému užívání došlo a že je i současnou vůlí obce obecné užívání tohoto majetku strpět.

Z tohoto pohledu se však žalovaný žalobcovou argumentací nezabýval. Proto skutečně projevená vůle Zastupitelstva obce Staré Město z let 2000-2002 zůstala stranou jakýchkoli jeho úvah. Žalovaný nezkoumal, zda jsou tvrzení žalobce o tom, že obec v letech 2000-2002 deklarovala obecné užívání pozemku parc. č. X, pravdivá, nezabýval se nikterak výkladem této deklarace a z obsahu konceptu územního plánu (2000) ani z územního plánu samotného (2002) neučinil žádná relevantní zjištění, která by pak podrobil řádné a přezkoumatelné úvaze.

Zatížil tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností, jejíž nevyhnutelným následkem je zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., jak soud učinil výrokem I. tohoto rozsudku.

Je tedy na správních orgánech, aby se dále zabývaly tím, zda vůbec a jakou vůlí projevilo Zastupitelstvo obce Staré Město v letech 2000-2002 při přípravě a schvalování územního plánu k pozemku parc. č. X, který byl v té době v majetku obce. Dospěje-li poté k závěru, že tu byla vůle deklarovat, že tento pozemek byl darován obecnému užívání, bude se muset dále zabývat i tím, koho majetkem byl

v uvedené době povrch této komunikace a zda deklaraci darování obecnému užívání provedl kdy (byť i konkludentně) vlastník tohoto povrchu.

Pro úplnost soud dodává, že závěry uvedené shora k žalobnímu 5) nelze vztahovat k pozemkům parc. č. X a X (resp. ke komunikaci na nich), které osoba zúčastněná na řízení I) nabyla již před r. 2000. Ve vztahu k nim totiž žalobcova argumentace spočívá jen ve snaze prokázat existenci účelové komunikace v předmětném místě (což je však nesporné); žalobce nepředkládá žádný důkaz o tom, že by tato část komunikace či tyto pozemky byly kdy (byť i konkludentně) darovány obecnému užívání.

Darování obecnému užívání je však nezbytným předpokladem deklarace veřejné přístupnosti, což správně zdůraznil žalovaný v napadeném rozhodnutí i s případnými odkazy na příslušnou judikaturu. V tomto směru lze napadené rozhodnutí doplnit toliko údajem, že rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu řízení.

Náklady žalobkyně tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		3.000,00 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
α) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 2.100,- Kč bez DPH / úkon při těchto poskytnutých úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 3 písm.	
1) příprava a převzetí věci 24.9.2012	f)	
2) sepis žaloby 24.9.2012	vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění do 31.12.2012	4.200,00 Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600,00 Kč
γ) DPH 21% z částek uvedených pod písm. α) – β)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	1.008,00 Kč
δ) poštovné žalobce vynaložené mimo úkony právní pomoci poskytnuté advokátem		68,00 Kč
Celkem		8.876,00 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen o.s.ř.) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

O náhradě nákladů osob na řízení zúčastněných bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 5 s.ř.s., když soud v řízení těmto osobám neuložil žádnou povinnost ani neshledal žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení kterékoli z těchto osob odůvodňovaly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 25. září 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu